

ЕЛИН ПЕЛИН ТОРБАЛАНЦИ

chitanka.info

Живели си сами-самички един дядо и една баба. Нямали си нищо-нищичко: ни син, ни щерка, ни кокошка, ни козица, ни крава, ни магаренце. Дядо ходел от къща на къща, сечел дръвца, носел водица — така се прехранвали.

Върне се дядо вечер, седне на прага или до огнището, капнал от умора, па запуши с луличката. А бабата викне да го хока:

— Ах, ти, дъртако, работиш само за лулата си! Мене си забравил. Нямам чехли на краката си, нямам кърпа на главата си!...

Креци, вика бабата. Дядо слуша, па му стане мъчно. Наведе глава и зарони ситни сълзи една по една. А те капят, капят и гасят луличката му.

Веднъж на дядо му домъчняло много за бабините думи. Не можал повече да трае, станал, взел мрежата и излязъл от къщи.

„Ще ида на реката — помислил си той, — да търся златната рибка. Тя всичко знае, всичко може. От нея съвет и помощ ще искам.“

Отишъл дядо при реката. Той поставил мрежата и се скрил в тръстиката да чака...

Отведнъж — фърр! — посипали се като камъни жерави от небето. Те кацнали из водата, из тръстиката — навсякъде. Скокнал дядо и хванал един жерав.

— Пусни ме, дядо! — замолил се жеравът.

— Няма да те пусна, синко — рекъл старецът. — Аз и бабата живеем сами-самички. Няма що да правим, ами по цял ден се караме. Ела у дома, стани наше чедо, та и ние радост да видим.

— Ах, дядо — рекъл жеравът, — не мога в къщи да живея, с хорски грижи да се занимавам. Аз обичам да летя в широкото небе, да ходя по всички земи, реки и блата. Пусни ме да си хвъркна!

Старецът имал добро сърце. Станало му жал за птицата. Той навел глава, почесал врат. Какво да прави?

Жеравът разбрал мъката му и рекъл:

— Ела, дядо, с мене у дома! Ще ти дам един подарък, който голямо добро ще ти донесе.

Съгласил се дядо. Жеравът го завел у дома си, откачил от стената една шарена торбичка и рекъл:

— Торбаланци на работа!

В миг из торбата изскочили две пъргави момчета. Те извадили маса, столове и наредили златни блюда, чаши и чинии. После

наслагали вкусни гозби, една от друга по-избрани. Наредили и чудни вина, па казали:

— Моля, заповядайте!

Жеравът и дядото яли и пили до насита.

Двете момчета стояли настрана и прислужвали.

Като се наяли хубаво, жеравът рекъл:

— Торбаланци, ха в торбата!

Спуснали се момчетата, събрали всичко в торбата и се скрили в нея.

— Подарявам ти тая торба, дядо! Живей с нея за много години!

— казал жеравът и подал торбата на дядото.

Зарадвал се дядото, взел торбичката и си тръгнал.

Той замръкнал в едно село. Там живеела кумицата му с двете си дъщери. Старецът отишъл да ги види и да пренощува у тях.

Срещнали го те, но нямали какво да го гостят — били много сиромаси. Турнали на софрата две глави лучец, малко солчица, една суха чушка и парче корав хлебец. Дядото откачил торбичката от рамо, па извикал:

— Торбаланци, на работа!

Изскочили двете момчета, нагласили трапезата, па извикали:

— Заповядайте!

Кумицата и двете моми се облещили от учудване. Какво нямало на софрата: баници, баклави, печено прасенце, бял хляб...

Гостил дядото кумицата и момите, па извикал:

— Торбаланци, ха в торбата!

Кумицата занемяла от учудване, а дядо се смее, та примира.

През нощта кумицата завела дядото да спи в друга стая. Тя повикала дъщерите си и се хванали на работа. Шили цяла нощ и ушили торба, а взели неговата.

Отишъл си дядо у дома и още от пътната врата завикал:

— Ей, бабо, излез да ме срещнеш като цар, а не като сиромах!

Излязла бабата, погледнала — дядото се връща засмян до уши.

Той влязъл в къщи и извикал господарски:

— Торбаланци, на работа!

Ала торбичката останала свита.

Нищо не шавнало в нея.

Грабнала бабата ръжена, че като забрала дядото:

— Ах, ти, дъртако, с мене ли ще се подиграваш!

Наложила му бабата гърба с ръжена. Заплакал дядото, излязъл и право при жерава отишъл.

— Жераве-синко, така и така ми се случи — заплакал старецът, — торбичката не работи, торбаланците избягали...

Жеравът разпитал стареца подробно и разбрал работата.

— Добре — казал той, — ето ти тая торбичка. Иди с нея и тя ще те научи какво да правиш.

Зарадвал се пак старецът, взел торбичката и тръгнал.

По пътя огладнял. Седнал на една полянка, снел торбичката и рекъл:

— Торбаланци, на работа!

Из торбата изскочили две силни момчета с тояга в ръка, като забрали стареца — бият и викат:

— Недей ходи у кумицата, не си оставяй торбицата!

Старецът скачал насам-натам и едвам му дошло на ум да извика:

— Торбаланци, ха в торбата!

Момчетата се скрили. Старецът взел торбичката и право у кумицата си.

Тя видяла, че старецът носи нова торбичка, и си рекла:

— Ново чудо има да видим!

Кумицата умираше от нетърпение по-скоро да види какво се крие в хубавата нова торбица.

Щом дядото отишъл в другата стая да си почине от път, кумицата взела новата торбичка и казала:

— Торбаланци, на работа!

Веднага изскочили двамата яки торбаланци с тоягите, че като забрали кумицата — бият и викат:

— Дай на стареца торбицата! Дай на стареца торбицата!

Кумицата разбрала, че не може да се отърве, и викнала по-скоро стареца от другата стая.

Старецът дошъл бързо, кумицата му дала откраднатата торба и той заповядал на торбаланците да се приберат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.